

Αλεξάνδρα Παπαδοπούλου
Αναγνωστικό Ε΄ τάξεως - Ο.Ε.Δ.Β.- 1966

(Στις 20 Απριλίου του 1453 τέσσερα πλοία, με επικεφαλής, ένα βασιλικό σκάφος, επιστρέφουν στην πολιορκημένη βασιλεύουσα, φορτωμένα εφόδια από διάφορες χριστιανικές χώρες. Ο Μωάμεθ διατάσσει τότε το στόλο του να συλλάβει ή να βυθίσει τα πλοία, που τόλμησαν να παραβιάσουν τον αποκλεισμό της πρωτεύουσας. Κυβερνήτης του βασιλικού σκάφους ήταν ο γενναίος Φλαντανελάς).

Η γ ρ ι ά τ υ φ λ ή . Στα τείχη έφεραν μ' ευλάβεια τις άγιες εικόνες· και μια γριά τυφλή, ακολουθώντας με λαχτάρα την ανθρωποπλημμύρα, ήρθε κι εκείνη να δει με τα ξένα μάτια. Ο αυτοκράτορας της έκαμε τόπο, χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από τη θάλασσα.

Σιωπή νεκρική βασιλεύει!

Θαρρείς κι ο Αετός, ο ψηλότερος της Ασίας λόφος, ψήλωσε ακόμη πιο πολύ, για να δει την πρωτάκουστη ναυμαχία ενός στόλου ολόκληρου με τέσσερα πλοία.

Το πρώτο βασιλικό πλοίο με τη σημαία, που τη στόλιζε ο δικέφαλος αετός, πρώτο πρώτο θέλει να προχωρήσει, να περάσει την αλυσίδα τη χοντρή, που φράζει τον κόλπο, και να φέρει τροφή στη κουρασμένη Πόλη.

Για μια στιγμή έπαψε ο άνεμος· φύλλο δε σαλεύει και τα χριστιανικά πλοία ήσυχα στέκονται σα μαρμαρωμένα και καθρεπτίζονται στη γαλήνια θάλασσα.

Ξαφνικά ο Τούρκος ναύαρχος Σουλεϊμάν πασάς ορμά με το στόλο του και τα κυκλώνει. Ο κίνδυνος είναι μεγάλος, γιατί τα πλοία δεν μπορούν να φύγουν. Κι ο περήφανος σουλτάνος ξεχνώντας ότι βρίσκεται στην ξηρά, προχωρεί με το άλογό του στα ρηγά, να τρέξει ο ίδιος να βουλιάξει τα πλοία με τη χριστιανική σημαία.

Δίνει διαταγές κεραυνούς· κανένας δεν τολμά να τις παρακούσει.

Τελείωσε! Θα χαθούν τα παλικάρια! Δεμένα τα πλοία, γιατί φύλλο δεν κουνιέται, έπρεπε να ξεχάσουν ότι είναι θαλασσίνα· θα γίνει στεριανός ο πόλεμος.

Στα τείχη ο λαός με μια αναπνοή, με μια ευχή, μ' ένα όνειρο παρακολουθεί με λαχτάρα τη ναυμαχία και προσεύχεται. Προσεύχεται κι ο αυτοκράτορας και δε δίνει διαταγές φοβερές. Ξέρει τα παλικάρια του· θα κάμουν μόνα το καθήκον τους.

Κι η γριά προσεύχεται κι εκείνη και κλαίει. Από κάτι μισόλογα, που ακούει, παρακολουθεί το μεγάλο κακό, σα να το βλέπει.

Η ν ί κ η . Οι Τούρκοι έβαλαν φωτιά κι άρχισε να καίγεται το αυτοκρατορικό πλοίο. Κι άλλοι απ' αυτούς ορμούν σαν αστραπές μέσα στ' άλλα πλοία.

Τότε ο κυβερνήτης Φλαντανελάς δίνει διαταγή στους ναύτες του: οι μισοί στα κατάρτια, με το ένα χέρι να χύνουν νερό και να σβήνουν τη φωτιά, με το άλλο να χύνουν υγρή φωτιά – το υγρό πυρ- και να καίνε τα εχθρικά πλοία, κι άλλοι μισοί να

πολεμούν στήθος με στήθος, σπρώχνοντας τους Τούρκους, που ήθελαν να πηδήσουν μέσα.

Εδώ έγινε μεγάλη εκατόμβη. Εκατοντάδες χάνει ανώφελα ο Σουλεϊμάν πασάς, κι αφρίζει ο σουλτάνος και δείχνει το χρυσό του ρόπαλο αγριεμένος. Ο κάθε ναύτης του χύνεται στο θάνατο, γιατί ξέρει ότι τον περιμένει, αν παρακούσει, θάνατος πολυβασανισμένος.

Κι ο ουρανός εξακολουθεί να είναι γαλανός κι η θάλασσα λάδι. Ανοίγει τα χίλια στόματά της άθελα και καταπίνει τα πτώματα και τα ναύγια.

Ξαφνικά μια στιγμή στα τείχη τη νεκρική σιωπή ακολούθησε βοή μεγάλη.

Της γριάς τα στήθη τα ξέσχιζε το αναφιλητό. Δεν μπορεί να καταλάβει τι γίνεται γύρω της και τραβά το πλατύ μανίκι του πλαϊνού της και ρωτά με λαχτάρα:

- Αδελφέ, τι γίνεται εκεί κάτω; Δεν έχω μάτια να δω.

- Τι γίνεται; Ο Σταυρός, κυρά, έκαμε το θαύμα του. Ο Φλαντανελάς πέρασε την αλυσίδα, απάντησε εκείνος.

- Δοξασμένο τ' όνομά του! είπε η γριά και κλονίστηκε.

Ο ξένος τη στήριξε και δεν την άφησε να πέσει.

Έπειτα άκουσαν ψαλμούς· ο λαός έφερνε στα χέρια τον Φλαντανελά με τα παλικάρια του και με τους γενναίους των άλλων πλοίων.

Ο Φλαντανελάς γελαστός γύρισε κι είδε τη θάλασσα, που ήταν ακόμη γεμάτη συντρίμματα και ναύγια· έπειτα έτρεξε στον αυτοκράτορα. Αλλά ξαφνικά βλέπει τη μάνα του ακουμπισμένη πάνω στον αυτοκράτορα.

- Η μάνα μου! φώναξε.

Ο Κωνσταντίνος του χαμογέλασε και τον αγκάλιασε λέγοντας:

- Εσύ, Φλαντανελά, στήριξες για λίγο την Πόλη κι εγώ τη μανούλα σου!

Στράφηκε έπειτα προς τους άλλους γύρω του κι είπε:

- Ε, παιδιά! ελληνικό αίμα βράζει μέσα μας. Με τέτοιες μάνες και τέτοια παιδιά δεν πέφτει ακόμη η Πόλη, δεν πέφτει!

